

Gekregen of geroofd? Een voorwoord bij een gepubliceerde preek van en door J.C. Philpot.
overgenomen uit Calvin, maandblad van de Nederd. Herv. Gemeente Dordrecht, 63^e jrg nr. 8

De tijd die er verlopen is tussen het uitspreken van deze redevoering en haar uitgave (15 maanden), schijnt wel enige verklaring nodig te hebben. Ik wil er iets van zeggen, en dat is, dat ik haar zo spoedig als mogelijk was heb uitgegeven.

Ik kon er niet aan schrijven als ik er zin in had. Soms liet ik de puttemmer neder, maar was er geen water in de bron. Dan weer ging de puttemmer aan een verkeerde kant, en bracht in plaats van levend water, modder op. En daar die in mijn eigen neusgaten stonk, was ik er goed van overtuigd, dat zij het ook in de neusgaten van Gods volk zou doen. Daarom was ik genegen er maar geheel mede op te houden. Soms durfde ik er in geen weken naar omzien, en als ik het dan soms toch beproefde, bevroor de inkt in mijn pen; de gedachten verwarden in mijn gemoed, en mijn hart werd ongevoelig, zodat ik blij was als ik mijn handschrift in mijn lessenaar kon wegsluiten. Gewoonlijk wordt slechts nu en dan mijn hart week gemaakt (Job 23:16). En ik weet zeer goed, dat als mijn hart verhard is, iedere volzin door mijn pen geschreven, in ijzeren banden bekneld is. Een droog hart is oorzaak dat er zoveel droge pennen zowel als droge tongen gevonden worden; want indien de borsten die hen moesten voeden zijn uitgedroogd, is het geen wonder dat de kinderen op de hoeken der straten van honger versmachtten (Klaagl. 2:18).

Ik heb er mijn best niet op gedaan om de woorden en de gedachten van mijn redevoering, zoals ik die heb uitgesproken, enigszins te verdraaien; en heb ik iets weggelaten, is het alleen omdat ik het vergeten was. Evenwel geloof ik, dat de strekking dezelfde is gebleven, en daarom kan ik eerlijk betuigen, dat ik niets van een ander heb afgebedeld, geleend of gestolen. Toen ik in mijn slaapkamer was werd onder het lezen van het hoofdstuk de tekst voor mij geopend, en de verklaring ervan heb ik niet van dr. Gill geroofd, noch van dr. Hawker gestolen. Ja ik durf gerust te zeggen, dat ik vrijmoedig de predikstoel kon beklimmen al was er aan alle kanten - Gij zult niet stelen - opgeschreven geweest, en al had er iemand met de stok in de hand gestaan, om die de trappen af in het water te gooien, opdat de bijl naar boven mocht komen drijven.

Ik geloof dat iemands eigen klederen hem best zullen passen. Ook heb ik zulk een kleine gedachte niet van de geest des onderscheids van Gods volk, dat zij niet zouden kunnen gewaar worden of iemand op de voeten wandelt hem van God gegeven, dan dat hij voortstompelt op de krukken van een uitlegger (uit boeken dus opgemaakt). Of hij voor hen optreedt in zijn eigen natuurlijke gestalte, of dat hij op de schouders van eens anders geschriften getild is.

Zoals het is, en ik ben ten volle overtuigd van de menigvuldige gebreken, heb ik deze redevoering op het water geworpen; en indien de Heere er Zijn zegen over mocht believen te geven; Hij geve mij dan ook een hart om er Hem alleen de eer van te mogen geven.

J. C. Philpot, Januari 1838

Sprekers en hoorders

overgenomen uit De Lusthof Sions, onder redactie van P. Los, 1864

De bediening van het Evangelie vloeit voort uit - en is verbonden met het profetische ambt van de Heere Jezus en heeft een geestelijke uitwerking op de ervaring van de heiligen Gods. Toen Jezus is opgevaren naar de hoogte, heeft Hij gaven voor de mensen genomen en die gaven heeft Hij uitgestort in het uitzenden van apostelen, profeten en predikers, om van Hem te getuigen. Zo is elke dienstknecht van Christus, die Hij door Zijn Heilige Geest onderwijst en in het arbeidsveld van het Evangelie uitzendt, om in Zijn dienst te arbeiden, een getuige van het tegenwoordige leven van Jezus. Toen Hij voor de eerste maal uit de hemel aan de poort van Damaskus tot het uitverkoren vat Saulus sprak, zei Hij: 'rigt u op en sta op uw voeten, want hiertoe ben Ik u verschenen, om u te stellen tot een dienaar en getuige der dingen, beide die gij gezien hebt en in welke ik u nog zal verschijnen' (Hand 26:16). Deze woorden tonen aan dat de bediening van Paulus geschraagd werd door verse en voortdurende verschijningen van - en mededelingen uit de Heere Jezus? Hij heeft nimmer opgehouden, noch zal ooit ophouden, met arbeiders in Zijn wijngaard uit te zenden, want Zijn eigen

genadige belofte aan de bediening van het Evangelie verbonden is: 'Ziet, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld.' Wanneer Hij enige van Zijn eigen dienaren bekwaam maakt en zendt, dan zijn al zijn ondervindingen van de eerste tot de laatste kennis, zijn verstand, gaven, bekwaamheden, voorspoed en zegen, zo veel blijvende getuigenissen, dat Jezus nog in en door hem spreekt. Wat hij is als een zegen voor iemand van de levende familie, dat is hij door de genade Gods, en gelijk als de bron ophield te overstroomden, of uit zijn loop afgeleid was, de beek op eenmaal zou opdrogen, zo zouden, als Jezus de voortdurende toevloeiingen Zijner genade van Zijn dienaren introk, hun gaven verdorren, hun bediening verdrogen en zij worden gelijk een zomerwaterloop, die 'wanneer het heet is, uit haar plaats verteerd wordt.' Zo is het ook met de begunadigde hoorders van de bediening des Woords. Zij ook hebben een aandeel in de zegen, welke Jezus neerzendt als de verzezen Profeet van Zijn kerk. Als de bediening des Woords geest en leven voor hen gemaakt wordt, wanneer het Evangelie komt, niet alleen in woorden, maar ook in kracht en in de Heilige Geest en in veel verzekerdheid, 'wanneer het harde, stenen hart versmelt in boetvaardigheid en liefde, onder de stem van de Geliefde, sprekende door Zijn gezonden dienaar, dan heeft de hoorder, zowel als de dienaar, een bewijs dat Jezus nog leeft, maar ook leeft om te zegenen.

Het verkondigen van de Waarheid als een tweesnijdend scherp zwaard

overgenomen uit een preek over 1 Timótheüs 1:18-19 Het geloof en een goed geweten, uitgesproken in 1841

'De dienaar die in de naam van God optreedt om het kostelijke van het snode te scheiden, moet de uiterste getrouwheid met de tederste genegenheid verenigen. En hij zal die verenigen, indien de Heilige Geest zijn leermeester is. Opdat hij mag komen tot de maatstaf die Paulus heeft neergelegd 'de waarheid in liefde betrachtende'. De waarheid moet noodzakelijk kwetsen; het is een zwaard met een scherpe en snijdende snede en moet noodzakelijk diepe en pijnlijke wonden in het geweten maken. Maar wij worden er niet toe geroepen om de snede op onze manier en in onze geest met ruwheid in te kerven, maar 'het zwaard des Geestes' zo te gebruiken, dat het juist Gods werk mag doen en niet meer. Dat het juist mag scheiden tussen vlees en geest, natuurlijke godsdienst en vleselijke godsdienst. En toch niet zo te snijden om iets weg te nemen van het door God geplante, of het tederste hart te wonden dat God zelf met Zijn vinger heeft aangeraakt.'

Het preken vanuit ervaring

overgenomen uit een preek over Romeinen 4:20-21, De twijfelingen van het ongeloof en de versterkingen van het geloof, uitgesproken in 1866

Maar we kunnen het Woord der Waarheid niet recht snijden, tenzij we dit eerst duidelijk verstaan. Een predikant moest daarom niet een onderwerp trachten te nemen, dat hij niet ten volle verstaat; want zo hij dit wel doet, dan zal zijn tekort aan een helder inzicht zeker een tekort aan helderheid teweegbrengen, om zich uit te drukken; en wat is het gevolg? Predikant en hoorder gaan spoedig schuil onder een nevel van verwarring. Het volk gaat vermoeid en verward weg, en de predikant, zo hij al enig recht en waar gevoel heeft, verlaat de kansel beschaamd en teleurgesteld; en wat een ure van ondervvjs had kunnen zijn voor beiden, is weinig minder dan een ur van vermoeidheid, verbijstering, en verwarring voor allen. Het is daarom erg noodzakelijk, of ten minste zeer wenselijk, want alle predikanten zijn niet op gelijke wijze begiftigd, hetzij op natuurlijk, hetzij op geestelijk gebied, met helderheid van gedachten of met helderheid om zich uit te drukken, dat iedere dienaar van God de zaken duidelijk zou voorstellen; dat hij niet alleen zijn onderwerp verstaat door het onderwijs des Geestes, en door enige persoonlijke bevinding ervan, maar dat hij ook in staat is op een rechte en volkomen wijze een duidelijke grondslag te leggen; en over welke tekst hij ook preekt, de Waarheid Gods op zulk een eenvoudige, duidelijke, heldere, begrijpelijke wijze te brengen, dat het volk zijn bedoeling moge verstaan, en onderwijs en stichting moge verkrijgen uit zijn getuigenis. Ik zou geen enkel woord willen spreken, dat gericht is tegen de zwakste of de geringste der van God gezonden

Dienstknechten; maar dit moet ik wel zeggen, als God hen gezonden heeft, dan heeft Hij hen tot Zijn volk gezonden met een boodschap; opdat zij op de kansel staan mogen om de Kerke Gods te onderwijzen, te vertroosten, te bemoedigen, en op te bouwen in haar allerheiligste geloof; en als ze daarom dit werk niet op een klare wijze en met verstand kunnen verrichten, dragen ze maar flauwe blijken van hun boodschap of van hun bediening, die hun van God gegeven is. Inderdaad zijn alle predikanten onderworpen aan hun perioden van donkerheid, verwarring en verwardheid, als ze op een ellendige wijze verstoken zijn van genadige gedachten en van deze uit te spreken. Bij ogenblikken voel ik zelf deze beslotenheid heel erg, en daarom kan ik uit ondervinding medegevoelen met anderen in de bediening, die op een soortgelijke wijze geoefend worden. Maar met dit alles tracht ik nooit een tekst te nemen of te prediken over een onderwerp, waarvan ik niet enigermate de geestelijke strekking schijn te verstaan, of waarvan ik niet enigermate de kracht gevoel. Vele predikanten, vooral jonge predikanten, die eerzuchtig van geest zijn, streven naar een schone taal en naar bloemrijke uitspraken. Maar bloemen zijn geen voedsel, en het minst van alles kunstbloemen. Het zou heel wat beter zijn, als ze eerst zouden trachten hun onderwerp goed te verstaan door een bevinding van de Waarheid en de kracht ervan, en om dit dan voor het volk open te leggen in de eenvoudigste, duidelijkste en helderste taal, die ze vinden kunnen.

De roeping van een predikant

Vraag: mag vanuit Jesaja 40:1-2 in haar geheel Gods belijdende gemeente aangesproken worden? Zijn de vertroosting in de woorden van dat Schriftgedeelte niet bestemd voor de weinige treurigen Sions? Moeten de meeste belijdende leden tijdens de bediening niet juist worden vermaand en aangesproken uit Amos 6:1? Verkondigen de meeste predikanten geen vrede, terwijl ze de vleselijke, aardse gezindheid van de gemeente moesten veroordelen?

Hopelijk wilt u hierover uw mening geven. Een treurige Sions.

Antwoord van J.C. Philpot, vertaald uit de Gospel Standard

De bediening is niet alleen het meest gewichtige werk dat een mens in dit leven ter hand kan nemen, maar heeft zo'n verheven karakter dat alleen de bijzondere genade Gods een mens daartoe kan bekwamen. Iemand kan deelgenoot zijn van genade, in zijn eigen ziel onderwijs ontvangen hebben, verstand van Goddelijke zaken hebben, licht in de Schrift hebben, heel welbespraakt zijn en vloeiend kunnen spreken, Gods eer en het welzijn van de gemeente zoeken, en toch volkomen onbekwaam zijn voor de bediening. Dit ontbreken van een bijzondere bekwaamheid voor het werk sticht zoveel verwarring en veroorzaakt onder andere de bijzondere misstand waarover de briefschrijver klaagt. Het is bijna onvermijdelijk dat onze aandacht veel bij dit onderwerp wordt bepaald. Daarom voelen we ons gedrongen om er tamelijk uitgebreid op in te gaan.

John Newton zei vaak: 'Alleen Hij Die de wereld heeft gemaakt, kan een mens christen maken.' Wij willen een stap verder gaan en zeggen: 'Alleen Hij Die een mens christen maakt, kan hem predikant maken.' En verder kan alleen Hij Die mensen predikant maakt, hen begiftigen met verschillende gaven en hun alle geestelijke talenten geven die nodig zijn om Gods gemeente te dienen. Onder Gods knechten is er een opvallend onderscheid. Sommigen hebben meer gaven om de treurigen Sions te troosten en anderen om te wederleggen, te bestraffen en te vermanen in alle lankmoedigheid en leer. Maar elke knecht van God moet beide taken vervullen opdat men van zijn dienst ten volle verzekerd zij.

Er zijn mensen in Gods gemeente die treuren, zwaar beproefd en verzocht zijn, bedroefd en geoefend door zonde, schuld en slavernij. Zij hebben troost nodig en Gods dienstknechten handelen naar Zijn gebod en wil als zij troostrijke woorden tot hen spreken. De woorden 'Troost, troost Mijn volk' zijn vooral voor hen bedoeld. Deze troost moeten ze verkondigen en dat zullen ze ook zeker doen, als ze onderwezen en geleid worden. In de gemeente of samenkomst zijn echter ook andere mensen die in een toestand van dodigheid terechtgekomen zijn. Als een predikant hen alleen maar vrede verkondigt en voortdurend benadrukt dat de uitverkorenen veilig zijn, als hij nooit een woord van vermaning spreekt of zelfs niet wijst op de gevaren en schadelijke gevolgen van deze sluimering, dan stijft hij hen in hun vleselijkheid en traagheid. Als het geestelijk leven in zijn ziel in beoefening is, zal hij bedroefd zijn wanneer hij ziet dat mensen die eens zo

levendig en gevoelig waren, nu zo dodig zijn, zonder geestelijke oefeningen en schijnbaar zonder geestelijke droefheid of vreugde. Hij zal niet op een farizeïsche manier tegen hen uitvallen en evenmin boos tegen hen uitvaren, alsof ze in eigen kracht uit deze toestand kunnen komen. Hij zal hen echter wel waarschuwen - ja, hij kan niet anders - en proberen hen uit die toestand te verlossen. De scherpste vermaning en het betrouwbaarste getuigenis daartegen is het leven dat zich in zijn eigen ziel openbaart. Als hij echter zelf vleselijk of traag is geworden, hoe kan hij dan tegen anderen getuigen? Is het niet waarschijnlijk dat predikant en gemeente samen in slaap zullen vallen? Als hij hen probeert wakker te schudden, lijkt dat op de pogingen van een half slapende man om zijn kameraden die half wakker zijn te wekken. Er zijn ook belijdende leden die geheel dood zijn, mannen zonder genade, maar uitwendig overtuigd van de waarheid. Zij leiden misschien een goddeloos leven of zijn helemaal in de wereld begraven. We moeten niet zozeer tegen, maar tot hen preken. Het gevaar van hun staat moet worden aangewezen, in de hoop dat in Gods welbehagen een woord in hun consciëntie blijft haken.

In één opzicht zijn we het niet met de briefschrijver eens. Hij is schijnbaar van mening dat predikanten 'de vleselijke, wereldse gezindheid van de gemeente moeten veroordelen'. We veronderstellen dat hij hier niet doelt op een bepaalde gemeente, maar de gemeente in zijn algemeenheid. Naar onze mening ligt het werk van de predikant veel dichterbij huis. Het is niet zijn taak om op de preekstoel uit te varen en te tieren tegen de gemeente in zijn algemeenheid en zo stilzwijgend te suggereren: 'Ik en mijn gemeente zijn niet zo. Mijn vrienden, u en ik hebben zich hieraan niet schuldig gemaakt! Wij zijn niet wereldsgezind en vleselijk zoals de overige gemeenten.' Het is echter zijn taak om de gemeente voor hem te dienen. Om een beeld te gebruiken, hij is als een treinmachinist, die in de eerste plaats voor zijn eigen trein verantwoordelijk is. Die trein is aan zijn zorgen toevertrouwd en het is zijn taak die trein en zichzelf veilig naar het eindstation te brengen. Maar stelt u zich voor dat hij zich niet om zijn eigen trein en veiligheid bekommert. Hij gaat op het perron staan, heeft op iedere andere machinist wat aan te merken, en bekritiseert bovendien de slechte staat van de andere lijnen, de oneffen rails en de haveloze locomotieven. Dan zouden we toch geneigd zijn te zeggen: 'Vriend, zou het niet beter zijn voor de passagiers als je in je eigen locomotief klimt en je met je eigen trein bezig houdt?' Of denk eens aan een herder - een meer Schriftuurlijk beeld - die geen bijzondere zorg besteedt aan zijn kudde. Hij laat ze grazen waar ze willen, klimt op een heuvel en houdt een tirade over de onwetendheid en zorgeloosheid van de meeste herders en de schurftigheid van de meeste kudden. Zou zijn baas dan niet terecht zeggen: 'Herder, heb ik je dit werk te doen gegeven? Ik heb je een kudde gegeven die je moet hoeden. Zorg voor de schapen die aan je zijn toevertrouwd. Prijs jezelf niet impliciet door kritiek te uiten op andere schaapherders. Toon door je zorg en aandacht voor je schapen dat je hen hoedt, als iemand die rekenschap moet afleggen.'

De opdracht van Paulus aan de ouderlingen te Éfeze was: 'Zo hebt dan acht op uzelf, en op de gehele kudde, over dewelke u de Heilige Geest tot opzieners gesteld heeft, om de gemeente Gods te weiden, welke Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed' (Hand. 20:28).

Een predikant moet in de eerste plaats acht slaan op zichzelf. 'Hebt dan acht op uzelf.' Hij zou zich bovenal moeten bezighouden met zijn eigen staat voor God, met alles wat in zijn eigen ziel omgaat, zijn vooruitgang en achteruitgang, zijn opwas en verachtering in de genade, zijn beproevingen en verzoeken, zijn verlossingen en zegeningen. Alleen als hij acht slaat op zichzelf en de verborgen roerselen van zijn eigen ziel gadeslaat, kan hij de kudde hoeden waarover de Heilige Geest hem heeft gesteld. Iemand kan de vleselijkheid van de gemeente veroordelen, terwijl hij zelf een dienstknecht van de zonde is en gehuld is in de meest haveloze lommen van het arminianisme. De mensen luisteren dan niet voor zichzelf. Hun godsdienst bestaat niet in treuren, want ze treuren niet, maar ze hebben juist een behagen in de veroordeling van het verval van Sion. We geloven echter dat een echte dienstknecht van God anders gesteld is. In de eerste plaats bekommert hij zich over zijn eigen ziel. Wat gaat er om in zijn eigen hart tussen hem en de Heere? Vervolgens zullen de mensen die aan hem zijn toevertrouwd, hem ter harte gaan. Hij zal zien dat beide zaken nauw met elkaar samenhangen. Soms is zijn ziel bemoedigd, bewaterd en gezegend. Dan zal hij troostrijke woorden spreken tot Gods beproefde kinderen en hen proberen te troosten met de troost die hij zelf van God ontvangen heeft. Soms is hij benauwd en wordt zijn geloof geoefend. Misschien is hij getroffen door lichamelijk lijden, zorgen in de familie of smartelijke omstandigheden. Dan zal hij onderwerpen aansnijden die gepast zijn voor bedroefde mensen en zijn woorden zullen dienen tot hun vertroosting en zaligheid (2 Kor. 1:3-6). Soms wordt na een tijd van onverschilligheid en dodigheid het geloof zalig verlevendigd in zijn ziel. Dan zal hij spreken over het gevaar van vleselijkheid en dodigheid en

de wijze waarop de Heere de ziel daaruit verlost. Hij heeft een woord van bestraffing en vermaning, niet voor de gemeenten elders, voor Gods gemeente in zijn algemeenheid, maar voor de mensen voor hem, de leden van de gemeente die bijvoorbeeld in een toestand van onverschilligheid en sluimering verkeren. Een andere keer is hij mogelijk verlost uit een strik van satan, is een krachtige verzoeking geweken of is hij genezen van zijn afkerigheid. Nu zal hij kunnen preken over de strikken van satan, over bijzondere verzoeking, over de jammerlijke gevolgen van afkerigheid en de wijze waarop de ziel daaruit gehaald en verlost wordt door soevereine, overvloedige genade. Hij kan ook bezet zijn met angsten en misschien wel gaan twijfelen aan alles wat hij heeft ondervonden. Mogelijk wordt hij bijna tot ontrouw en wanhoop gebracht. Nu kan hij ingaan op de angsten waaraan Gods kinderen zijn onderworpen. Hij kan beschrijven hoe deze angsten werken en waaruit ze voortkomen. Wat voor hem geopend wordt, opent hij zo voor de gemeente. Soms zal hij de gemeente proberen te bemoedigen en vertroosten. Soms zal hij zulke zalige openbaringen van Christus hebben, dat hij gevoelt dat hij niet genoeg over Hem kan spreken. Hij zal zo'n Goddelijke volheid in Hem zien en ervaren, zo'n schoonheid en heerlijkheid aanschouwen in Zijn Persoon, zoveel kracht zien in Zijn bloed en gerechtigheid dat hij Hem wel moet loven en verheffen. Dan zal hij opnieuw beproefd worden en nu zullen beproevingen het onderwerp van zijn prediking zijn. Hij zal spreken als een man die beproevingen ervaart en onder het gewicht daarvan gebukt gaat.

We hoeven niet verder te ontvouwen hoe een dienstknecht van God de kudde hoedt waarover de Geest hem gesteld heeft. In deze bevindelijke prediking van Gods heilige waarheid ligt de grootste betekenis van de bediening. Deze levende bron in de ziel van een predikant is iets heel anders dan die sluimerige toestand van matte onverschilligheid, die stilstaande poel van vleselijke rust waarnaar de brieveschrijver schijnt te verwijzen. Anderzijds verschilt die ook sterk van de prediking die hij schijnt aan te bevelen. Misschien zijn er mensen die denken dat we de mensen zo afhankelijk maken van de gevoelens van de predikant. Dat is echter een absolute misvatting. We geloven dat de predikant door God is onderwezen en door de Heilige Geest bekwaam is gemaakt tot dat werk. Wat u aanduidt als een gemoedsgesteldheid of gevoelens, noemen wij de roerselen en werkingen van Gods Geest in zijn hart. U zegt dat de gemeente afhankelijk gemaakt wordt van de gevoelens van de predikant, wij stellen dat ze afhankelijk worden van de Heilige Geest Die in en door hem spreekt. Hij en zij moeten dezelfde afhankelijkheid kennen, anders zullen ze niet lang met elkaar instemmen. Waar zijn ze dan beide van afhankelijk? Van zijn geleerdheid of kennis van de uitwendige waarheid, zijn welsprekendheid, gaven en natuurlijke talenten? U zult zeker niet zo dwaas zijn om hem en hen onafhankelijk te maken van de Heilige Geest, als hij tenminste een dienstknecht van God is. Wanneer zijn ze allebei het meest afhankelijk van de Heilige Geest? Is dat niet vooral als hij opstaat in de naam des Heeren om het Woord te prediken? Wees er zeker van dat hij Gods kinderen nooit tot zegen zal zijn, als hij niet onderwezen en gezegend wordt door de Geest. U kunt de vleselijkheid van Gods gemeente veroordelen zonder de hulp van de Geest. U kunt een dorre leer verkondigen zonder de hulp van de Geest. U kunt de val en de verdorvenheid van het hart schilderen zonder de Geest. U kunt vasthouden aan wettische heiligheid en goede werken zonder de Geest. Maar u kunt het Evangelie niet met vrucht prediken als de Heilige Geest niet uit de hemel naar de aarde wordt gezonden. Evenmin kunt u een bevindelijke prediking brengen tot nut van Gods kinderen als de Heilige Geest uw woord niet met kracht bekleedt en het in het hart van de hoorders verzegelt met Zijn eigen getuigenis en Goddelijke goedkeuring.

J.C. Philpot's ervaring onder de bediening

overgenomen uit een preek over Deut. 32:10-12, De arend en zijn jong, uitgesproken in 1851

Bijna vier jaar geleden was het mij acht maanden lang door ziekte niet mogelijk te prediken, en in die bezoeking leerde ik een les, belangrijk als geen andere – het nut van een evangeliebediening. Zelf predikant zijnde, en mijn eigen tekortkomingen in de bediening sterk gevoelende, hechtte ik, dat geef ik toe, niet voldoende waarde aan die ordinantie. Ik werd hiervan sterk weerhouden door dit gevoelen, dat belang te hechten aan de bediening betekende belang te hechten aan mezelf. Maar ofschoon ik te ziek was, vanwege een zwakke borst om zelf te preken, was ik gedurende een goed deel van die tijd in staat de kapel te bezoeken als toehoorder, van zulke mannen met genade als op deze kansel voorgaan. Het is een bijzondere

omstandigheid, dat gedurende die periode mijn gave tot de bediening (indien ik enige gave bezit) even volkomen was weggenomen, alsof ik nooit in mijn leven had gepreekt.

Dit weerhield alle kritiek, want ik gevoelde, zo ik op de kansel staan zou, ik geen woord zou hebben te spreken. Dit bijzondere gevoel, gepaard gaande met veel gedruktheid naar lichaam en geest, maakten me tot een toehoorder, naar ik geloof minder vatbaar voor kritiek dan wie ook uit de gehele kapel. Mij, naar ik hoop, in deze kinderlijke gestalte bevindende en zo gereed tot luisteren, ervoer ik, dat er een nuttigheid in het gepredikte Evangelie lag, zoals ik voorheen niet bevatte; dat het me opwekte; mijn hart verwarmde, het gebed ontstak, en dat het mijn ziel waarlijk stellig goed scheen te doen. Sedertdien, weer in staat voor te gaan en toen ik me weer kon uiten, heb ik meer waarde gehecht, voorwaar niet aan mijn eigen bediening, maar aan de bediening van het Evangelie in het algemeen, als een ordinantie Gods. Onder een gezonde, bevindelijke bediening, zo er enig leven en vreze Gods in het hart is, brengt deze dit te voorschijn; als er enige bevinding is, wordt deze aan het licht gebracht; nieuw leven wordt in de ziel onstoken; geloof, hoop en liefde worden verlevendigd en het werk Gods in het hart wordt duidelijk en klaar gemaakt. Aldus wekt de Heere het werk der genade op in het hart van Zijn volk, zoals de arend zijn nest opwekt.

J.C. Philpot's ervaring onder de bediening en de uitwerking van zijn spreken

overgenomen uit een preek over Jesaja 55:10-11, Het vallen van de regen en het uitspruiten van de aarde, uitgesproken in 1849

Wat betreft de gemakkelijkheid en de troost, is het heel wat aangenamer brood te eten in de kerkbank, dan met de zaadkorf zijn plaats in te nemen op de kansel. Het is mijn bevinding geweest op donkere en beproevende ogenblikken, bij herhaling iedereen te benijden, die niet hoeft op te staan om te prediken. Soms heeft een gevoel van mijn onwaardigheid en onbekwaamheid, soms een natuurlijke afkeer om in een ambtelijke bevoegdheid te verschijnen, soms dodigheid en donkerheid van geest; soms een gevoel van mijn vele afzwerpingen en algemene onvruchtbaarheid; soms hebben krachtige verzoeken en vurige pijlen, en soms de vervolgingen, die ik verduurd heb, me doen voelen, dat het deel van een predikant van alles het moeilijkst is. Er zijn maar twee gelegenheden, wanneer ik enige voldoening gevoel in het dragen van de zaadkorf: 1. Als ik brood heb om te eten en koren om te zaaien; en 2. als ik hoor van gevallen, dat ik de zaadkorf niet tevergeefs gedragen heb.

.....

Merk op, hoe de Heere de gehele zaak in Zijn eigen hand neemt! Het is een onuitsprekelijke genade, voor predikanten en hoorders, dat de Heere Zich verbonden heeft, om zo te spreken, door Zijn eigen belofte, dat Zijn Woord voorspoedig zijn zal in hetgeen, waartoe Hij het zende. Ware het niet hiertoe, hoe zou ik vanavond voor u kunnen staan met enige hoop uw zielen tot nut te zijn? Als het aan mij gelaten was, een Goddelijke, blijvende, geestelijke indruk op uw hart te maken, welke hoop zou ik hebben, dit teweeg te brengen? Ik kon wellicht, als ik dit zou aandurven, uw natuurlijke gevoelens raken; ik zou, als mijn consciëntie me dit toestond, kunnen trachten op uw vleeselijke hartstochten te werken. Zou ik een natuurlijke welsprekendheid bezitten, dan zou ik deze plaats kunnen verkeren in een theater, mezelf veranderen in een toneelspeler, en u in wenende toeschouwers. Maar zou dat 'de regen en sneeuw uit de Hemel zijn'? Zou dat 'het Woord zijn, dat uit de mond Gods uitgaat'? Zou dat uitmonden in een oogst van 'gerechtigheid en lof te doen uitspruiten voor al de volken'?

Maar hoe ernstig zou het zijn, dat ik vanavond tot u gekomen zou zijn, en onder u gesproken zou hebben, en dat er geen zegen aan het woord gepaard werd; niets dat de laatste bazuin zal verdragen; dat het woord uit mijn mond in plaats van als regen en sneeuw op de akker te vallen, als regenbuien zou zijn gevallen op het wegdek, zonder dat het indringt of doordringt, binnen enkele minuten is opgedroogd, en dat alles hard, koud, en steenachtig wordt gelaten als tevoren! Maar u zult zeggen: 'Wat is de zegen, die u wenst, dat op het gepredikte Woord rust'? Ik zal het u vertellen. Dat het werk der genade wordt aangevangen, voortgezet, of versterkt; dat er vernederd wordt tot in het stof van zelfverfoeiing; een verbroken hart en een verslagen geest te ontvangen; openbaringen te hebben van Gods genade en liefde; de schoonheid, de zaligheid, genade, en de heerlijkheid, die er in Christus Jezus is; een zoete overtuiging te hebben van ons aandeel in het bloed en in de gehoorzaamheid van Immanuël; in hart, geest, en genegenheid afgezonderd te zijn van de wereld; te

treuren over de boosheden van onze natuur; voor iedere kwade weg, kwaad werk en woord te worden bewaard; een tedere consciëntie te hebben; en een waakzame biddende geest; en om de genegenheden Hemelwaarts gericht te hebben, waar Jezus zit aan de rechterhand Gods. En, behalve deze inwendige vruchten, het Evangelie te leven, evenals het Evangelie te belijden; Christenen te zijn niet louter met de mond en tong, en door het horen van de Waarheid; maar in elk deel van ons leven, als heren, dienstknechten, echtgenoten en vrouwen, kinderen en ouders de genade Gods te openbaren in onze handel, nijverheid, ons beroep, of in onze belijdenis; in welke positie dan ook, op welke plaats dan ook, de genade Gods te tonen, en voor Hem die vruchten der gerechtigheid voort te brengen, die zijn door Jezus Christus tot Zijn lof en eer. Ik geloof, dat echte zegeningen, altijd deze duurzame vruchten zullen voortbrengen, een oogst zullen voortbrengen in hart, mond en leven; en waar deze oogst niet in een zekere mate wordt voortgebracht, dan mogen we wel zeggen, dat zulk een godsdienst ijdel is. AMEN.

J.C. Philpot's ervaring rondom de preekstof op gedenkdagen

overgenomen uit een preek over 2 Kor.13:11a, Het vaarwel, uitgesproken in 1843

Ik kan niet zeggen, dat predikaties op gedenkdagen, rouwpredikaties, of afscheidspredikaties me erg bevallen. En wanneer ik ook getracht heb te preken met het oog op zulke gelegenheden, dan is het maar zelden, dat ik enige vrijheid naar de ziel, of om te spreken gehad heb. Niet zo lang voordat ik de staatskerk heb verlaten, heb ik een les geleerd aangaande dit onderwerp, die mij zeer belet heeft, zelfs ook maar een poging te wagen. De omstandigheid waarop ik zinspeel was deze. Paaszondag naderde, hetgeen, zoals u weet, in de Kerk van Engeland de gedenkdag is van de opstanding van Christus. Op de zaterdagavond onmiddellijk eraan voorafgaande, maakte ik een wandeling, zoals ik gewoon was dat te doen. En ik werd ertoe gebracht te mediteren over de aanstaande zondag, toen deze woorden met kracht op mijn gemoed kwamen: 'De kracht Zijner opstanding.' Ik meende, dat de woorden erg gepast waren voor de gelegenheid. En ik scheen geleid te worden in een gang van zoete en troostvolle overdenking erover, zodat ik helemaal verwachtte, dat ik een tekst had voor de volgende dag, van waaruit ik zou kunnen spreken met enige vrijheid en met enig gevoel. Maar toen de volgende dag aanbrak, was de tekst geheel weggenomen. In feite bleef er nauwelijks een enkele gedachte van over, zodat ik verplicht was uit enige andere woorden te spreken. Enkele zondagen later kwam de tekst terug op mijn gemoed, en toen werd ik in staat gesteld met enige zoetheid eruit te spreken. Uit dit voorval besloot ik, dat het niet de wil des Heeren was, dat ik predikaties zou uitspreken, die gepast zouden zijn voor bijzondere gelegenheden. En vanaf die tijd tot op dit ogenblik heb ik het zelden geprobeerd.

J.C. Philpot's ervaring, predikantschap niet te benijden

overgenomen uit Bibliotheek O.K., 6^e jrg-2; staat ook in 'Levensbijzonderheden en brieven'

In tijden van beproeving en donkerheid heb ik bij herhaling de ervaring opgedaan, dat ik elk en een iegelijk benijdde, die niet geroepen wordt om te prediken. Nu eens was een besef van mijn onwaardigheid en onbekwaamheid, dan een natuurlijke afkeer van in het openbaar op te treden, soms dodigheid en duisternis van het gemoed, dan weer een gevoel van mijn afdwalingen en algemene onvoordeligheid, vaak krachtige verzoeken en vurige pijlen van satan, of vervolgingen die ik te verduren had, de oorzaak, dat ik het deel van een prediker uiterst moeilijk en hard vond. Er zijn slechts twee gelegenheden bij welke ik enig genoegen smaakte in een zaaier te zijn: 1. wanneer ik brood had om te eten, en koren om te zaaien; 2. wanneer ik van voorbeelden hoorde, dat ik het zaad niet te vergeefs had uitgestrooid.

J.C. Philpot's ervaring als predikant

overgenomen uit een preek over Ezech. 47:12, De rivier des levens en de bomen aan haar oever, uitgesproken in 1851

Soms ook in het ter kerke gaan, heb ik me naar de plaats moeten voortslepen, zo koud, en dodig, en levenloos, ja zelfs een afkeer gevoelende van de bediening. Onlangs heb ik dit sterk gevoeld, zodat ik voor 't oogenblik een afkeer had van de kerk, het volk, en de prediking. Maar die avond werd ik aan mijn ziel gezegend, en hoe verschillend verliet ik de kansel, van dat ik deze betrad! Ik voelde liefde tot het volk en tot het werk en ik was even getroost, als ik tevoren het tegengestelde voelde. Evenzo met het gebed in het verborgene.

J.C. Philpot's ervaring als predikant mbt het kiezen van een tekst

overgenomen uit een preek over Psalm 9:10-11, De toevlucht des verdrukten, uitgesproken in 1845

Toen ik dezen morgen in de kerkvergaderingskamer kwam, vond ik een briefje op de tafel liggen, waarin mij verzocht werd te prediken over de woorden: 'Jezus weende'. De schrijver van die letters moet zeer weinig bekend zijn met de radeloosheid en oefeningen, die ik en alle bedienaars der waarheid ondervinden, met betrekking tot de teksten over welke wij zullen spreken. Het is mij ondoenlijk een tekst te nemen, en over denzelven te spreken uit de blote oefening van mijn oordeel en verstand. Ik heb tot het kiezen van en het preken over een tekst, voornamelijk drie dingen nodig. Vooreerst moet ik een ader van bevinding daarin zien, met andere woorden: ik moet daarover licht hebben. Ten tweede moet ik in denzelve enige zoetheid en geur vinden, ik moet persoonlijk voor mijzelf van de bevinding kennen, welke daarin wordt gevonden, en enigszins de bedauwing en zalving derzelve gevoelen, om daarop te steunen; met andere woorden: ik moet daaruit leven hebben. Ten einde moet ik in de woorden van den tekst een bekwame stof en zaken vinden, om uit dezelve een voldoende en tesamen gehechte rede te maken. Het is mij niet mogelijk, hier en daar, en overal de Heilige Schriften door te gaan, noch in het wilde en onbepaald uit de grote menigte een stof ter behandeling te kiezen; maar zo ver de Heere mij wijsheid, sterkte en bekwaamheid geeft, is het mijn pad, om de mening des Geestes van zulke gedeelten der Heilige Schrift te ontvouwen, welke met enige geur en zoetigheid tot mijn consciëntie gebracht zijn. Evenwel, wanneer ik deze opmerkingen maak, dan is het niet mijn begeerte noch doel, om andere begenadigde mannen, welke anders geleid worden, te veroordelen. Een iegelijk heeft zijn eigen weg en zijn eigen werk, en God zal Zijn zegen geven overeenkomstig dien regel, langs welchen Hij hem leidt.

Trouwens ben ik zeer geoefend en bijna ten einde raad geweest, welke tekst ik zou behandelen. Ik heb, als het ware, dezen namiddag, den Bijbel van Genesis tot Openbaring doorgegaan, zonder enige tekst te vinden, in welke ik die drie dingen zag. Eindelijk, terwijl ik de Psalmen doorbladerde, vielen mijn ogen op deze woorden. Doch het zal blijken of God mijn ogen daarop vestigde; want indien Hij dezelve daarop deed vestigen, en enigszins hun zoetheid en geur in mijn ziel bracht, dan zullen de uitwerkselen en vruchten daarvan aan uw consciënties gezien en gevoeld worden.

De tekst zelf bestaat uit vier zinspreuken. Moge de Heere mij bekwamen om deze vier zaken achtereenvolgens zó te behandelen, dat de bedauwing, de kracht en de geur des Heiligen Geestes daarop moge rusten, en Hij dezelve met een Goddelijke zalving aan uw harten bezegele.

Preken die handelen over het prediken

De menselijke wijsheid en de Goddelijke kracht, uitgesproken in 1866, gepubliceerd in Tien predikaties, deel 2

“En ik was bij ulieden in zwakheid, en in vreeze, en in vele beving. En mijn rede, en mijn prediking was niet in bewegelijke woorden der menselijke wijsheid, maar in betoning des geestes en der kracht; opdat uw geloof niet zou zijn in wijsheid der mensen, maar in de kracht Gods.” **1 Korinthe 2:3-5**

Het gereedschap van een dwaze herder, uitgesproken in 1841, gepubliceerd in Twaalfstal leerredenen

“Voorts zeide de HEERE to mij: Neem u nog eens dwazen herders gereedschap. Want zie, Ik zal een herder verwekken in dit land; wat gereed is om afgesneden te worden, zal hij niet bezoeken; het jonge zal hij niet zoeken, en het verbrokene zal hij niet helen, en het stilstaande zal hij niet dragen, maar het vlees van het vette zal hij eten en derzelve klauwen zal hij verscheuren.” **Zacharia 11:15-16**